

DÔVOD NA UPUSTENIE OD VÝZVY NA ODSTRÁNENIE NEDOSTATKOV ÚSTAVNEJ SŤAŽNOSTI

Ak ústavná sťažnosť nemá zákonom predpísané formálne náležitosti, tak pri voľbe použitia formálneho prístupu – odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde bez výzvy na jej doplnenie alebo materiálneho prístupu – výzva na doplnenie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, možno ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnuť bez výzvy na jej doplnenie, ak je sťažovateľ zastúpený advokátom, ktorý ho zastupoval už v predchádzajúcom konaní o obdobnej ústavnej sťažnosti, a zároveň sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby aj po odmietnutí nedostatočnej ústavnej sťažnosti podal ústavnú sťažnosť, ktorá bude obsahovať náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 7/2022 z 13. januára 2022)

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **J. B.**, zastúpeného JUDr. Lubomírom Müllerom, euroadvokátom, Symfonická 9, Praha, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 8C/198/2012 po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 301/2020-35 z 8. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v civilnom v spore, v ktorom už nálezom ústavného súdu bolo vyslovené porušenie základných práv sťažovateľa. Sťažovateľ žiada, aby bolo okresnému súdu, alternatívne krajskému súdu, prikázané konať bez zbytočných prietáhov a aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie 1 000 eur.

II.

2. Sťažovateľ sa žalobou z 5. októbra 2012 domáha proti štátu odškodnenia za nezákonné väznenie 692,09 eur, pričom ide o náhradu nákladov obhajoby. Žalobe bolo vyhovené rozsudkom okresného súdu z 31. marca 2016, ktorý bol na odvolanie žalovaného štátu uznesením Krajského súdu v Bratislave z 28. apríla 2020 zrušený.

3. Nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 301/2020-35 z 8. septembra 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. októbra 2020, bolo rozhodnuté, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu porušené boli s tým, že okresnému súdu bolo prikázané konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi nebolo priznané finančné zadosťučinenie.

4. Okresný súd rozsudkom z 19. novembra 2020 žalobu sťažovateľa zamietol a sťažovateľ podal proti tomuto rozsudku 14. decembra 2020 odvolanie.

III.

5. Sťažovateľ namieta celkovú dĺžku konania a poukazuje na to, že aj napriek predchádzajúcemu nálezu nie je o jeho žalobe právoplatne rozhodnuté. Hoci navrhuje vysloviť porušenie svojich práv postupom okresného súdu, následne udáva, že navrhuje prikázať okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov, a ak bol spis už predložený krajskému súdu, žiada, aby bol takýto príkaz daný krajskému súdu. Napokon žiada, aby mu bola priznaná náhrada trov konania za dva úkony právnej služby, a to prevzatie zastúpenia a spísanie ústavnej sťažnosti.

IV.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti z nevedomosti neuvádza, či vec, v ktorej bolo nálezom ústavného súdu zo septembra 2020 rozhodnuté o porušení jeho základných práv postupom okresného a krajského súdu, v ktorej okresný súd rozhodol rozsudkom z novembra 2020, proti ktorému podal v decembri 2020 odvolanie, sa nachádza na krajskom alebo na okresnom súde.

7. Podľa § 123 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania obsahovať označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, a konkrétne skutkové dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa však jasne nevyplýva, ktorý zo súdov mal po predchádzajúcom náleze porušiť jeho základné práva, pričom táto neistota vyplýva z toho, že sťažovateľ, zastúpený advokátom, si nezistil súčasný stav v jeho veci, teda či a kedy bola vec po jeho odvolaní predložená okresným súdom krajskému súdu na rozhodnutie o jeho odvolaní. Zistenie takejto skutočnosti je predpokladom na to, aby sťažovateľ mohol jasne označiť toho, kto podľa neho porušil jeho základné práva, a vyhol sa celkom nesprávnej, čiastočne alternatívnej formulácii svojho návrhu, keď na strane jednej žiada vysloviť porušenie svojich práv postupom okresného súdu, no na strane druhej vo vzťahu k príkazu konať bez zbytočného prietáhu formuluje alternatívny návrh závislý od zistenia skutočnosti, ktorú pred podaním návrhu nezistil, a preto žiada jej zistenie postupom ústavného súdu. Nepochybne, či už zo strany sťažovateľa alebo zo strany ústavného súdu, ide o pomerne banálny úkon. To však nemení nič na tom, že ústavná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje jasné označenie toho, kto mal porušiť jeho práva, a neobsahuje skutkové dôvody, ktorými je v prípade ústavnej sťažnosti proti prietáhom v konaní aj uvedenie toho, v akom štádiu sa vec v inštančnom konaní všeobecných súdov nachádza, teda na strane ktorého z týchto súdov od podania jeho odvolania dochádza k prietáhom v súdnom konaní.

8. Podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom. Na strane druhej podľa § 56

ods. 3 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd vyzvať sťažovateľa, aby v určenej lehote nedostatky ústavnej sťažnosti odstránil. Z uvedeného je zrejmé, že zákon o ústavnom súde vytvára priestor na či už formálne alebo materiálne vedenie konania o ústavnej sťažnosti a voľba konkrétneho postupu je na rozhodnutí ústavného súdu. Materiálne vedenie konania je možné aj podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde, ktorý ústavnému súde umožňuje, aby v ústavnej sťažnosti označené súdy vyzval na oznámenie súčasného stavu konania tak, aby bolo zrejmé, ako súdy postupovali po podaní odvolania sťažovateľom.

9. V dileme rozhodnutia o použití formálneho alebo materiálneho prístupu pri zistení toho, že ústavná sťažnosť sťažovateľa nemá zákonom predpísané záležitosti, bolo rozhodnuté tak, že ústavná sťažnosť sťažovateľa sa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmieta. Sťažovateľ je zastúpený advokátom, ktorý ho zastupoval už v predchádzajúcom konaní o ústavnej sťažnosti a bežne aj v iných veciach zastupuje sťažovateľov v konaniach o porušení ich základných práv postupmi všeobecných súdov. Preto od neho možno a z pohľadu efektívnosti práce ústavného súdu vyžadovať také ústavné sťažnosti, ktoré spĺňajú zákonom predpísané náležitosti, a pred rozhodnutím na predbežnom prerokovaní nevyžadujú žiadne ďalšie zisťovanie skutočností potrebných na rozhodnutie o tom, či ústavná sťažnosť bude prijatá alebo odmietnutá. Preto bol pri rozhodnutí na predbežnom prerokovaní zvolený formálny prístup a ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá s tým, že sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby po zistení aktuálneho stavu konania podal ústavnú sťažnosť, z ktorej bude zrejmé, aký bol postup všeobecných súdov v konaní o jeho žalobe v roku 2021 potom, ako ku koncu roka 2020 podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu.